

Náhradní láska

Co si představíme pod pojmem náhradní láska? Někdo si pod tím představí milující rodinu, někdo si zas život v pěstounské rodině představit neumí. Vždycky jsem věděla, že je na světě někdo, kdo by dokázal dát láskyplný život někomu, kdo neměl úplně dobrý začátek života.

Setkala jsem se s lidmi, kteří byli a stále jsou v pěstounské rodině, poznala jsem i samotné „náhradní„ rodiče. Tato zkušenost mi hodně dala, dala mi pocit toho, že ne každý měl štěstí na milující rodinu jako já. Nahlédla jsem do smutné a zároveň pravdivé zkušenosti, že ne každý biologický rodič dokáže dát dítěti takovou lásku, jako jeden nebo dva pěstouni, kteří se rozhodli vychovat dítě, které není jejich a vzali ho za své a milovali jako kdyby bylo. Myslím, že když dítě ví pravdu o svých biologických rodičích už od malička, není to takový zásah jako v teenagerském věku od 10 do 18 let.

První reakce by mohla být různá. Mohlo by to proběhnout s pár slzami nebo a co hůř útekem z domova, nebo v 18 letech ukončit styk se svou rodinou. Kdybych byla v situaci toho dítěte, chtěla bych znát pravdu o svém původu, ale v tomto mají tu moc a povinnost rozhodnout se sami pěstouni. Je rozdíl mezi dítětem co o tom neví, a co o tom ví už od začátku. Jsou i smutné příklady, že dítě ve vzteku rodiči řekne a vytkne mu fakt, že to není jeho pravý rodič.

Můj osobní názor na pěstounskou rodinu je pouze kladný, nebyl by v případě, kdybych věděla o nějakém špatném chování rodiče k dítěti, nebo naopak. Jsem ráda a moc vděčná za rodinu jakou mám. Ne každý se narodil v rodině plné lásky, radosti, něhy a pochopení. Ne každý večer usínal s pocitem opětované lásky v rodině a s pocitem chtění a potřebnosti. Ne každý si hrál a smál se spolu se svými milými a přitom věděl, že to je místo, ve kterém zůstane navěky. Buďme vděční za to, co máme, a hýčkejme si své milé napořád. Po každém slunci vyjde duha, stačí věřit.

Alena Tůmová

žákyně 2. ročníku obor aranžér